

Майцѣ си.

Ати ти си, маме, тѣѣ неапо нѣла,
Ати ти си мене три години кѣла,
Ата скитѣния ходѣ сполѣиенъ азѣ,
И сръцанъ това, що душа мрази?

Бауино ти сѣмъ проитиѣ и маме,
Тебе ти покриѣ съ дѣлоки рани,
Ата мойѣа младостѣ, маме, зелена,
Срѣне и вѣне, кѣто извѣна?

Весель не гѣбатиѣ мии другаре,
Че съ тѣхъ наедно и азѣ са ситѣ;
Но тѣ не знайтѣ, че азѣ верѣ тѣѣ,
Че мойѣа младостѣ слана попарѣ?

Откъ да знайтѣ? Стричель нѣмамъ
Да му разкриѣ, що въ душа тѣѣ,
Кого азѣ любѣи въ какво ~~ам~~ вѣрвамъ, —
Мерѣи и мисли, отъ що страдаѣ.

Освѣтъ тебѣ, маме, никого нѣмамъ,
Ти си за мене любовѣ и вѣра;
Но тѣкра верѣ не се надѣвамъ
Тебе да любѣ: сръдце догара!

